

Dan Drápal

**Jak je to
se křtem v Duchu?**

Nakladatelství KMS

Dan Drápal

**JAK JE TO
SE KŘTEM V DUCHU?**

Nakladatelství KMS

© Mgr. Dan Drápal

Vydalo Nakladatelství KMS, s. r. o.

Primátorská 41, 180 00 Praha 8

První vydání – 2006

Všechny biblické citace jsou převzaty z Českého studijního překladu – překladu KMS (Druhé revidované vydání, Praha 2000).

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být bez písemného svolení vydavatele reprodukována nebo šířena v žádné podobě elektronické ani mechanické, včetně fotokopíí, nahrávek či zařízení do informačních sítí nebo vyhledávacích systémů.

ISBN 80-86449-42-4

Úvod

Je smutné, že mnohá nádherná a vznešená témata křesťany nejednou rozdělují. V dobách reformace byla Večeře Páně, kterou náš Pán a Spasitel Ježíš Kristus ustanovil jako znamení jednoty svých učedníků, předmětem náboženských válek a tedy prakticky dokladem, že ti, kteří tyto války vedou, jeho učedníky patrně nejsou. Díky Bohu, že se mezi křesťany dnes náboženské války již nevedou. Přesto spory nad mnohými tématy vedly i v nedávné době k velké hořkosti a nezřídka i vzájemnému osočování.

Jednou z těchto otázek je i otázka křtu v Duchu svatém (nebo křtu Duchem svatým, jak raději říkají jiní).

V Písmu se přitom termín „křest Duchem svatým“ nebo „křest v Duchu svatém“ nevyskytuje. O křtu v Duchu svatém mluví pouze Jan Křtitel, když o Pánu Ježíši Kristu prorokuje: „...On vás bude křtít v Duchu Svatém a v ohni“ (Mt 3,11 = Lk 3,16). I druzí dva evangelisté, Marek a Jan, tuto epizodu zaznamenávají (Mk 1,8; Jan 1,33), nepodávají ale zprávu o křtu v ohni – zaznamenávají pouze slova o křtu, či přesněji řečeno o křtění v Duchu svatém.

Někteří křesťané se pokoušeli celou otázku „křtu v Duchu“ bagatelizovat poukazem na skutečnost, že tento termín se ani ve své slovesné podobě, jak ji známe z úst Jana Křtitele, ani v žádné jiné, nevyskytuje mezi slovy Ježíšovými a rovněž apoštol Pavel se k němu nikdy nevyjadřuje. Pokud jde ovšem o popis události křtu v Duchu (a tento popis ovšem není, to nutno přiznat, teolo-

gickou reflexí), s tím se pak v knize Skutků apoštolských setkáváme vícekrát. Někteří poukazovali na to, že kniha Skutků apoštolských ovšem není kniha teologická, jakou je kupříkladu epištola Římanům, a proto bychom ji neměli příliš používat při teologické argumentaci.

Tento poslední argument ovšem nikterak přijmout nemohu. Věřím v inspirovanost celého Písma, tedy Starého i Nového zákona, tedy evangelií, skutků, epištol i Zjevení.

Proti argumentu, že o křtění Duchem svatým mluví pouze Jan Křtitel, nikoli Pán Ježíš nebo Pavel, lze postavit skutečnost, že o něm na druhé straně mluví bez výjimky všechna evangelia. Pokud četnost výskytu nějakého termínu v Písmu něco znamená, pak musíme vzít čtverou zmínku o křtění v Duchu svatém vážně.

Nyní se zastavme u skutečnosti, že argumentace v otázce křtu v Duchu svatém se do velké míry točí kolem různých událostí, popsaných v knize Skutků apoštolských. Jak už bylo naznačeno, Skutky apoštolské skutečně nejsou primárně teologickou reflexí (což ovšem neznámá, že teologii neobsahují); jsou spíše *knihou příběhů*.

Mám dobrý důvod, proč to chci zdůraznit hned na počátku tohoto svého spisku. Ano, kniha Skutků obsahuje několik příběhů, v nichž se setkáváme s realitou toho, čemu mnozí říkají *křest v Duchu svatém*. Je to příběh vylití Ducha na apoštoly a jejich blízké (Sk 2), křest Samařanů (Sk 8), křest pohanů v domě Kornéliově (Sk 10) a křest dvanácti učedníků nedaleko Efezu (Sk 19).

Tyto příběhy mají některé prvky společné – budeme se jimi podrobněji zabývat později – ale na druhé straně v nich nacházíme závažné odlišnosti. Lidé se stále znovu snaží z těchto příběhů vypreparovat nějaký „správný postup“, tyto příběhy se však tomuto přístupu stále jaksi vzpírají. Pokusím se vysvětlit, proč.

Bible je zvláštní kniha. Není to pouze kniha Božích sdělení (tak se tváří Korán). Není to rozhodně kniha pouček, přestože nám skýtá mnoho poučení. Nebudeme však chybovat, řekneme-li, že je to kniha příběhů. Tím nejzákladnějším příběhem je příběh Ježíše Krista, který je ovšem součástí velkého příběhu, příběhu vztahu mezi Bohem a člověkem. Věřím, že autorem Písma je Bůh, je to ale zvláštní autor. Je to autor, který vypráví příběh, do nějž vstupuje a v němž hraje hlavní roli. Už proto je tak nesnadno rozhodnout, jak to s tím Božím autorstvím je. Liberálové budou zdůrazňovat, že Bibli psali lidé a že je to kniha lidských svědectví o Božím jednání. Svým způsobem mají pravdu – v Bibli jsou gramatické chyby a stylistické neobratnosti Boha co by autora nehodné. Ortodoxní křesťané budou zdůrazňovat, že Bible je inspirovaná; že její pisatelé byli vedeni Duchem svatým. A mají pravdu. Ti lidé, kteří dělali třeba i gramatické chyby a v ledasčem se mohli mýlit, psali z popudu Ducha svatého věci, které je přesahovaly, a nám zůstane do konce věků tajemství, do jaké míry chápali hloubku a dosah všeho toho, o čem psali. Jen si vezměte třeba Davidovy žalmy. Mnohé z nich mají hned několikéré naplnění. U některých si klademe otázku: O kom jsou víc, o Davidovi, nebo o Kristu?

Inspirace je stejným tajemstvím jako inkarnace. Podceňovat roli Ducha svatého co by autora Písma je podobné jako dělat z Božího Syna pouhého člo-